21/11/2026

Το μήνυμα της συνέπειας στην πίστη από τον Μητροπολίτη Τιμόθεο στα Εισόδια της Θεοτόκου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Την Παρασκευή 20 Νοεμβρίου 2026, το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος χοροστάτησε στην ακολουθία του Εσπερινού, επί τη θεομητορική εορτή των Εισοδίων της Υπεραγίας Θεοτόκου, στον ομώνυμο Ιερό Ναό της κοινότητας

Ριζίου Φαρσάλων.

Κατά τη διάρκεια της ακολουθίας, ο Ποιμενάρχης ανέπτυξε το βαθύτερο θεολογικό περιεχόμενο της μεγάλης θεομητορικής εορτής, αναφερόμενος στην είσοδο της Παναγίας στον Ναό του Σολομώντος και στη σημασία της ως γεγονότος που προετοίμασε την είσοδο του Χριστού στην ανθρώπινη ιστορία.

Μέσα από τη διδασκαλία των Αγίων Πατέρων, παρουσίασε τη συνέχεια της θείας οικονομίας και την πορεία της ανθρωπότητας προς την ενανθρώπηση του Υιού και Λόγου του Θεού, ενώ ανέδειξε το παράδειγμα των Αγίων Ιωακείμ και Άννας, τη βαθιά πίστη τους και την προσήλωσή τους στην εκπλήρωση των υποσχέσεών τους.

Αρχικά, αναφέρθηκε στη σημασία της εορτής των Εισοδίων, η οποία ξεκινά από την παραμονή της και ολοκληρώνεται στις 25 Νοεμβρίου με την απόδοσή της. Η Παναγία εισέρχεται στον Ναό του Σολομώντος με τρόπο παράδοξο, όπως παράδοξη είναι και η παρουσία της στο μυστήριο της θείας οικονομίας. Το γεγονός αυτό δεν αποτελεί μόνο μια ανάμνηση από τη ζωή της Θεοτόκου, αλλά συνδέεται άμεσα με την προετοιμασία της ανθρωπότητας για τη Γέννηση του

Χριστού.

Όπως χαρακτηριστικά επεσήμανε, από την ακολουθία του Εσπερινού και τις

ημέρες που ακολουθούν, οι ύμνοι της Εκκλησίας αρχίζουν να αποκτούν χριστουγεννιάτικο χαρακτήρα, προμηνύοντας τη μεγάλη εορτή. Μάλιστα, κατά την ακολουθία του Όρθρου της επόμενης ημέρας θα ψαλλόταν για πρώτη φορά η καταβασία «Χριστός γεννάται, δοξάσατε».

Η είσοδος της Παναγίας στον Ναό του Σολομώντος προεικόνισε και προετοίμασε την είσοδο του Χριστού στην ανθρώπινη ιστορία, αλλά και τη δική μας είσοδο στον Ναό του Θεού, όπου καλούμαστε να αγιαστούμε και να προετοιμαστούμε για να υποδεχθούμε τον Κύριο της Δόξης, ο οποίος ενανθρωπίζεται μέσα στη ζωή της Εκκλησίας και στις καρδιές των ανθρώπων κατά την εορτή των Χριστουγέννων.

Στη συνέχεια, ο Μητροπολίτης αναφέρθηκε στην ιστορική παράδοση της Εκκλησίας σχετικά με το γεγονός των Εισοδίων, διευκρινίζοντας ότι αυτό δεν καταγράφεται στις Ευαγγελικές Διηγήσεις, αλλά διασώζεται μέσα από την παράδοση της Εκκλησίας των Ιεροσολύμων. Παράλληλα, συνέδεσε την ανάμνηση του γεγονότος με την ανέγερση και τα εγκαίνια ενός ναού αφιερωμένου στην Παναγία στα Ιεροσόλυμα, το 520 μ.Χ., επί αυτοκράτορος Ιουστινιανού.

Ο ναός βρισκόταν στους πρόποδες του λόφου Μαρία, στην περιοχή όπου βρίσκεται το Υπερώο, ο χώρος που συνδέεται με τον Μυστικό Δείπνο και την κάθοδο του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Τα εγκαίνιά του πραγματοποιήθηκαν στις 21 Νοεμβρίου του 520 μ.Χ., ημερομηνία που συνδέθηκε με την εορτή και την ανάμνηση των Εισοδίων της Θεοτόκου.

Ιδιαίτερη θέση στην ομιλία κατείχε η θεολογική προσέγγιση του Αγίου Γρηγορίου

του Παλαμά, του μεγάλου νηπτικού Πατέρα της Εκκλησίας, ο οποίος αφιέρωσε έναν σημαντικό λόγο στο γεγονός της εισόδου της Παναγίας στον Ναό. Όπως εξήγησε ο Σεπτός Ποιμενάρχης, ο Άγιος Γρηγόριος προσεγγίζει το γεγονός μέσα από μια ευρύτερη θεολογική αναδρομή στην ιστορία της ανθρωπότητας, ξεκινώντας από το πρώτο ανθρώπινο ζεύγος, τον Αδάμ και την Εύα.

Αναφέρεται στη συνέχεια στον Κάιν και τον Άβελ και στη γέννηση του Σηθ, μετά τη δολοφονία του Άβελ από τον αδελφό του. Στο πρόσωπο του Σηθ διακρίνεται η έννοια της αναστάσεως και της ανανέωσης του ανθρώπινου γένους. Από τη γενεά του προήλθε η γενεά του Δαβίδ, από την οποία καταγόταν και η Παναγία, μέσω των γονέων της, Ιωακείμ και Άννας. Μέσα από αυτήν τη διαδρομή της ανθρώπινης ιστορίας, ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς αναδεικνύει την προετοιμασία της ανθρωπότητας για την έλευση του Χριστού.

Ο Αδάμ, από τον οποίο προήλθε το ανθρώπινο γένος, δεν μπορούσε να αναστήσει και να ανακαινίσει την ανθρωπότητα. Αυτό το έργο επιτελέστηκε από τον νέο Αδάμ, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, ο οποίος ήρθε για να αναστήσει τον άνθρωπο και να αποκαταστήσει τη σχέση του με τον Θεό. Έτσι, ο Σηθ αποτελεί προτύπωση

της αναστάσεως και της ενανθρωπήσεως του Ιησού Χριστού.

Από τη θεολογική αυτή αναδρομή, ο λόγος οδηγήθηκε στους Αγίους Ιωακείμ και Άννα, τους γονείς της Υπεραγίας Θεοτόκου. Επρόκειτο για ένα άτεκνο ζευγάρι, με τον Ιωακείμ να είναι 85 ετών και την Άννα 80. Παρά τη δοκιμασία της ατεκνίας, οι δύο αυτοί άνθρωποι διακρίνονταν για τη βαθιά πίστη τους, τη νηστεία και την προσευχή τους. Μέσα από αυτήν την πνευματική και ασκητική ζωή αξιώθηκαν να αποκτήσουν, με φυσιολογικό τρόπο, τη Θεομητορική Παρθένο Μαρία.

Ο Μητροπολίτης υπογράμμισε ότι η Εκκλησία τιμά την Παναγία για έναν και

μοναδικό λόγο, επειδή γέννησε τον Χριστό, τον καρπό της κοιλίας της, και έγινε η Μητέρα του Θεού. Η τιμή προς το πρόσωπό της συνδέεται με το μοναδικό αυτό γεγονός, καθώς μέσα από την παρθενική της μήτρα προσφέρθηκε στον κόσμο ο Κύριος της Δόξης, ο ενανθρωπήσας Θεός.

Παράλληλα, ανέδειξε την πνευματική κατάσταση των γονέων της, οι οποίοι, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, ήταν άνθρωποι θεόφιλοι και φιλόθεοι. Ένα τέτοιο ζευγάρι αξιώθηκε να προσφέρει στον κόσμο έναν τόσο ξεχωριστό καρπό, εκείνη που θα μπορούσε να βαστάσει μέσα της «το πυρ της θεότητος». Ο Άγιος Ιωάννης ο Δαμασκηνός, μάλιστα, χαρακτήρισε το σπέρμα του Ιωακείμ και της Άννας ως «σπέρμα φιλοθέων», αναδεικνύοντας την ιδιαίτερη πνευματική τους ποιότητα.

Στη συνέχεια, η αναφορά επικεντρώθηκε στην αφιέρωση της Παναγίας στον Ναό, η οποία αποτέλεσε εκπλήρωση της υπόσχεσης που είχαν δώσει οι γονείς της στον Θεό. Επειδή ο Ιωακείμ και η Άννα ήταν άτεκνοι και αξιώθηκαν να αποκτήσουν την κόρη τους με τη χάρη Του, είχαν υποσχεθεί ότι θα την αφιέρωναν στον Ναό, όταν θα μεγάλωνε και θα έπαυε να βρίσκεται υπό τη φροντίδα της μητέρας της.

Και πράγματι, τήρησαν την υπόσχεσή τους και την προσέφεραν στον Ναό του Σολομώντος. Εκεί την υποδέχθηκε ο Ζαχαρίας, ο πατέρας του Αγίου Ιωάννη του Προδρόμου, ο οποίος υπηρετούσε ως ιερέας κατά την εποχή εκείνη. Σύμφωνα με την εκκλησιαστική παράδοση, βλέποντας το χαριτωμένο πρόσωπο της μικρής Μαρίας, την εισήγαγε στα Άγια των Αγίων, στον ιερότερο χώρο του Ναού.

Όπως υπενθύμισε ο Ποιμενάρχης, εκεί εισερχόταν ο αρχιερέας μία φορά τον χρόνο,

σύμφωνα και με όσα καταγράφει ο Απόστολος Παύλος, προσφέροντας θυσία για τον εαυτό του και για τον λαό.

Η Παναγία παρέμεινε στον χώρο αυτό για δώδεκα χρόνια, τρεφόμενη από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ και προετοιμαζόμενη για τη μεγάλη στιγμή του Ευαγγελισμού. Όταν έφθασε η ώρα να την επισκεφθεί ο Αρχάγγελος και να της αναγγείλει ότι θα γεννήσει τον Υιό και Λόγο του Θεού, η Παρθένος Μαρία ήταν έτοιμη να δεχθεί το ανεπανάληπτο μυστήριο της ενανθρωπήσεως.

Ολοκληρώνοντας τη θεολογική προσέγγιση της εορτής, ο Σεβασμιώτατος συνέδεσε το παράδειγμα της Παναγίας και των γονέων της με την καθημερινή ζωή των χριστιανών. Οι ύμνοι και οι ακολουθίες των ημερών αυτών, όπως σημείωσε, δεν αποτελούν μόνο μια προετοιμασία για τη Γέννηση του Χριστού, αλλά μας υπενθυμίζουν τον σκοπό για τον οποίο η Παναγία προσέφερε τον εαυτό της στον Θεό, ώστε μέσα από την παρθενική της μήτρα να προσφέρει στον κόσμο την ένσαρκη παρουσία Του.

Με αφορμή, μάλιστα, το παράδειγμα των Αγίων Ιωακείμ και Άννας, κάλεσε όλους

να είναι φιλόθεοι και θεόφιλοι, όχι μόνο ως προς τη σχέση τους με τον Θεό, αλλά και ως προς τις σχέσεις τους με τους συνανθρώπους τους. Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στην ανάγκη να τηρούνται οι υποσχέσεις που δίνονται μεταξύ των ανθρώπων, καθώς η ειλικρίνεια και η συνέπεια αποτελούν ουσιαστική έκφραση της παρουσίας του Θεού ανάμεσά μας.

Όπως χαρακτηριστικά επεσήμανε, ο Θεός είναι ανενδεής και δεν έχει ανάγκη από τις υποσχέσεις των ανθρώπων, οι οποίες πολλές φορές μπορεί να αποδεικνύονται ψεύτικες, απατηλές ή ιδιοτελείς. Εκείνο που έχει σημασία είναι να τηρούμε όσα υποσχόμαστε ο ένας στον άλλον, διατηρώντας την ειλικρίνεια και την εμπιστοσύνη στις σχέσεις μας. Το ζητούμενο δεν είναι να γινόμαστε αρεστοί μέσα από όσα λέμε και κάνουμε, αλλά να αποτελούμε ουσιαστική και αληθινή παρουσία στη ζωή των άλλων, με τον Θεό να βρίσκεται στο κέντρο της ανθρώπινης επικοινωνίας.

Το παράδειγμα της Παναγίας και των Αγίων Ιωακείμ και Άννας αποτυπώνει

ακριβώς αυτήν τη στάση ζωής. Οι γονείς της Θεοτόκου δεν περιορίστηκαν στην υπόσχεση που έδωσαν, αλλά την εκπλήρωσαν, αφιερώνοντας την κόρη τους στον Ναό. Για τον λόγο αυτό, όπως υπενθύμισε, το ιερό αυτό ζεύγος μνημονεύεται πάντοτε στις απολύσεις των εκκλησιαστικών ακολουθιών, καθώς από τον Ιωακείμ και την Άννα προήλθε η Παναγία και διά της Παναγίας ο Σωτήρας μας, ο Κύριος Ιησούς Χριστός.

Κλείνοντας, ευχήθηκε η Υπεραγία Θεοτόκος να ευλογεί και να αγιάζει όλους τους πιστούς, ώστε να αναδεικνύονται και οι ίδιοι δίκαιοι άνθρωποι. Όπως διευκρίνισε, η έννοια του δικαίου τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη δεν έχει δικανική σημασία, αλλά αναφέρεται στον άνθρωπο που τηρεί τις εντολές του Θεού. Ευχήθηκε, τέλος, όλοι να πορεύονται μέσα στη χάρη Του, να είναι φιλόθεοι και θεόφιλοι και να διακρίνονται από ειλικρίνεια σε κάθε λόγο, σκέψη και ενέργειά τους.

